

פרוטוקול מס. 167

מישיבת ועדת הכלכלה

יום ה', כ"ז בשבט, תשל"ז - 29 בינואר, 1976, שעה 10.00

נ כ ח ו

חברי הוועדה: היו"ר י. מודעי
א. אבטבי
מ. זרובלס
א. לבני
י. שערי
נ. קצב

מוזמנים: א. יפה
נ. לירם (משרד המסחר והתעשייה)

מזכיר הוועדה: פ. פלקסר

יועץ כלכלי: ד. לב

ר ש מ ה: א. דגני

סדר-היום: חוק הליכות המסחר, תשל"ב-1972.

חוק הליכות המסחר, תשל"ב-1972

היו"ר י. מודעי: אני פותח את הישיבה.
בישיבה זו נמשיך את הדיון בסעיפים של הצעת חוק
הליכות המסחר.

נ. קצב: לא יכולתי להשתתף בישיבה האחרונה של הוועדה שבה
נדונה הצעת החוק. באותה ישיבה החליטה הוועדה
להוציא סעיף משנה שאני מייחסת לו חשיבות רבה, סעיף משנה (6) של סעיף 3.
אני מבקשת לעשות רביזיה בהחלטת הוועדה.

היו"ר י. מודעי: לפי שיטה שהנהגנו, שעתה של הרביזיה היא בסוף
הדיונים.

נ. קצב: אני מבקשת שבקשתי זו תירשם.

י. שערי: גם אני בבקשתי רביזיה על ההחלטה בסעיף 3(6).

היו"ר י. מודעי: אני רוצה להציע לוועדה, לאור הנסיון בדיונים
על חוק אחר שהוא בשלבי סיום, שנקבע לעצמנו
נוהג שבגמר הדיונים בכל פרק נעלה את כל ההסתייגויות לאותו פרק ונקיים
את ההצבעה ולא נחכה לסיום הדיונים בכל הפרקים של החוק. לא תבוא הודעה
מיוחדת על ההצבעה. נגיע לסוף הפרק, נעלה את כל ההסתייגויות לסעיפים
של אותו פרק ונצביע. נקבל צומח סופי, נבדוק אותו בישיבה שלאחריה.
בחוקים אחרים השלמנו את הדיונים בכל הסעיפים וכאשר חזרנו לפרקים
הראשונים לא זכרנו כל-כך מה קבענו בדיוק ואיך קבענו.

אנו עוברים לסימן ב': מתן תיאור כוזב.
נחיל בסעיף 4. כדרכנו, אנשי המשרד יציגו את הסעיף, חברי הוועדה
ישאלו שאלות או יעירו הערות, זכות התשובה שמורה לאנשי המשרד, ואחר-
כך נסכם.

נ. לירם: היועץ המשפטי של המשרד, מר שומר, נקרא לוועדת
הכספים שדנה בחוק ההיצף.

הסעיפים הכלולים בסימן ב': מתן תיאור כוזב,
נותנים פירוט יתר להגדרות קודמות, שחלקן הופיע בסעיף ההגדרה וחלקן
בסעיף 3. יש כאן פירוט מזה תיאור כוזב בעסקה.

סעיף 4(א)

נ. לירם: אין כאן חייב של מתן תיאור זה או אחר.
אבל אם ספק מסמן או מתאר מצרך, או שירות,
או עסק, את אותם טובין העוברים לסוחר הוא חייב לסמן או לתאר בצורה
נכונה; אם הוא איננו מתאר אותם נכון, התיאור שלו כוזב. אין כאן
חייב לתאר. אחד התיאורים נוגע לענין שירות או עסק.

ד. לב: אני מפנה תשומת-לב להערות של הגורמים שהופיעו
בפני הוועדה.

היו"ר י. מודעי: האם אפשר לקבל הסבר למה דרוש לכם המושג
"עלול להטעות". המושגים "כוזב" ו"מטעה"
הם מובנים. מה אתם רוצים להשיג בכך שאתם אומרים "עלול להטעות"?

נ. לירם: אביא דוגמה: ספק של מוצרי קוסמטיקה משווק משחת שיניים מסוימת באריזה הגדולה פי כמה מהגודל של השפופרת המצויה בפנים. כתוב אמנם על השפופרת שהמשקל הוא 100 גרם. אבל הקופסה עשויה להכיל משחת שיניים בכמות גדולה פי כמה. זוהי דוגמה של משהו העלול להטעות. אנו סבורים שאנו חייבים להגן על הצרכן גם מפני מה שעלול להטעותו.

היו"ר י. מודעי: הדוגמה שהבאת איננה מכוסה באמור בסעיף זה, כי מדובר על תיאור כוזב. בסעיף 4(א) לא מוזכרת כלל אריזה. הדוגמה איננה תופסת.

נ. לירם: "מצרך" לענין סעיף (א) הכוונה היא גם כמותו ומידותיו. יש בתיאור המסחרי אפשרות של הטעיה, אף על פי שהתיאור איננו מטעה בידועין. התיאור עלול לאחוז את עיניו של הצרכן הממוצע. מה יפול תחת ההגדרה "עלול להטעות" יחליט בית-המשפט.

י. שערי: הדוגמה שהובאה איננה של תיאור. אם המבנה של האריזה איננו מתאים לתוכנה, זה ענין אחר. ידוע שבת-החרושת לממתקים משווקים בונבוניירות באריזות נאות וגדולות כאשר בתוכן כמות קטנה של דברי מתיקה. אינני יודע אם צריך לכלול מקרים אלה במסגרת הזו. אנו נכנסים כאן לתחום שהוא קשה להגדרה.

נ. לירם: אני מסכים שהדוגמה שנתתי איננה טובה.

י. שערי: הסעיף מדבר על תיאור. אם אתה מייצר שולחן שבצורתו החיצונית נראה יותר טוב ממה שהוא באמת, זה איננו תיאור כוזב. אם אתה מפרסם שמצרך מסוים הוא בעל תכונה מסוימת ואחר-כך מתברר שאין לו אותה תכונה, אם אתה אומר ששהשולחן עשוי עץ אגוז ומתברר שהוא מיוצר מעץ יותר פשוט, זה נראה לי כתיאור כוזב. אם מישהו מנסה להציג את סחורתו באריזה מושכת, אינני חושב שאפשר לאסור זאת עליו על-פי החוק.

נ. לירם: אני מתייחס יותר למידות מסחר בהתאם לצו שיאושר על-ידי השר. לא פעם יצרנים או יצואנים של פרי הדר פרסמו באנגליה, במסגרת מסע למכירת אשכוליות, שהאשכולית פותרת בעיות רפואיות מסוימות. הממונה על הליכות המסחר באנגליה לא פסל זאת משום השקר שבתיאור - לא היתה טענה שאין ויטמים סי. באשכולית - אלא בגלל הייחוס הפרה-רפואי כתכונה המתלווה לאכילת אשכוליות שהוא עלול להטעות. פרסום זה נאמר באנגליה.

י. שערי: אם אתה מייצר כורסה מחומר הנראה כעור, אסור לך לתאר את הכורסה בפרסום שהיא מיוצרת מעור. אם בפרסום אתה כותב שזהו עור, זהו תיאור כוזב.

נ. לירם: אם תביא את הסמל של העור, זה לא תיאור כוזב אלא תיאור שעלול להטעות.

היו"ר י. מודעי: סעיף משנה 4(ב) נותן פירוש רחב למושג "כוזב" או "מטעה". הוספת המושג "עלול להטעות" עלולה להביא לבית-המשפט כל יצרן או משווק שלנציג המשרד נראה כי הוא משתמש בדימוי או הצגה העלולים להטעות. יש לכך אספקט של הגנה על זכויות האזרח. אינך יכול להטריד כל אדם שנראה לך שהוא עלול להטעות. חיה כאן סחבת מיותרת של אנשים לבית-המשפט. "עלול להטעות" זהו מושג

מרחיב מאד. אינני מבין מדוע המשרד זקוק לכך. לפי ההגדרות המשרד יכול להתערב גם בלי המושג "עלול להטעות".

שנית, אנו נקבע היזם מושג כזה. איננו יודעים מה תהינה ההתפתחויות בעולם העסקים והמסחר. זוהי חקיקה לאורך ימים. המושג הוא פרוץ לגמרי. השיטה שלנו היחה לתת למשרד המבצע את כל הכלים, אבל רק כלים שברור לנו מתוך ההגדרה מה הם עשויים או עלולים לעשות אתם. מקובל בחקיקה שהיא מצומצמת לדברים מזגדרים ולא מורחבת.

אני מציע למחוק בסעיף זה את המושג "עלול להטעות".

ג. לירם:
אנו רוצים לתת את כל הניואנסים שהם אמנם לא מטעים אבל עלולים להטעות.

היו"ר י. מודעי:
בדברי ההסבר צריך היה להביא דוגמה למשהו שאיננו מטעה ואיננו כוזב אבל עלול להטעות.

א. אבטבי:
עקרונית אמרנו שהכל צריך להיות ברור ומפורש בלי להשאיר פתח לאי-הבנות. מקובל במסחר שאם אינך רוצה להחזיק מלאי אתה מצייג את הקופסאות הריקות או את האריזות. מקובל למכור פרחים מפלסטיק או משהו שהוא דמי ענבים. אם המשרד מסכים לוותר על המושג הזה, מה טוב.

ג. קצב:
בדרך-כלל התלונות של הצרכנים אינן דווקא על הטעיה בכוונה חחילה. החוק לא יהיה שלם אם נוציא מכאן את המושג "עלול להטעות".

ג. לירם:
הרגלי המסחר בארץ הם מגוונים. גם הציבור הוא מגוון. חלק גדול מהסוחרים אין להם הכישרים לעסוק במסחר. הם לעתים מטעים את הצרכנים גם בלי כוונה ברורה. זה פוגע בציבור הסוחרים ההגונים אם בפרקטיקה יש אחוז מסוים של סוחרים שאינם יודעים את המקצוע. יש הרבה מקרים שהם על הגבול. יש בהם אחיזת עיניים על-ידי פרסום תמונה שעלולה להטעות. אם בצד רהיטי סקיי מופיע הסמל של העור, אני חושב שזהו פרסום העלול להטעות. לא חמיד הענין מכוסה על-ידי סימני מסחר מוגנים. נגד פרקטיקה כזו אנו מבקשים לכלול את המושג "עלול להטעות".

י. שערי:
אני מציע לומר "מכוון להטעות" במקום "עלול להטעות". אתה צריך לראות שהיתה כאן כוונה.

היו"ר י. מודעי:
זהו תיקון שאני מקבל. הוא שומר למשרד אפשרות לספל במקרים שוליים. צריך שתהיה כוונה להטעות.

ג. לירם:
נביא את ההצעה לדיון בהנהלת המשרד.

קיימת פקודת סימני סחורות והיא היסוד לסעיפים 4-5-6, שם כתוב "מכוון להטעות".

היו"ר י. מודעי:
אם זהו מקרה גבולי, צריך להוכיח כוונה.

ג. לירם:
אנו רושמים זאת לפנינו.

ג. קצב:
הייתי מקבל את המושג המוצע אילו ידעתי שבאמצעותו ניתן למנוע מה שכולנו רוצים למנוע. אדם יכול בחבולות שונות לטעון שלא התכוון להטעות. אינני מבינה מהי המשמעות המשפטית של המושג.

היו"ר י. מודעי: אם יש ספק שהתיאור הוא כוזב או מטעה, יידרש התובע להוכיח שהיתה כוונה להטעות. לדוגמה, במקום אחד מונח המוצר, ובמקום שני יש סימן של עור, והמוצר איננו עשוי מעור. המשרד יצטרך להוכיח שהיתה כוונה להטעות שזהו עור.

אפשר ללכת באחת משתי הדרכים: או לקבוע שתמיד יש כוונת הטעיה, ואז אתה נוקט נוסח כללי; או לקבוע שבכל מקרה דרושה הוכחה. איננו יכולים ללכת לקיצוניות זו או לקיצוניות השניה. תוסיף לכך את רצוננו לתת בידי המשרד כלים לביצוע החוק, אבל אנו רוצים למצוא את שביל הזהב בין שתי האפשרויות. ההצעה של חבר-הכנסת שערי להוסיף את הכוונה למקרי הגבול נראית לי.

א. יפה: אינני יודע אם אוכל להביא דוגמה קולעת או אם הדוגמה שאביא היא הקולעת למטרה. אני מציע לא להחליט בנקודה זו בהיעדרו של היועץ המשפטי שלנו, שהוא יותר מומחה בעניין. אני מציע לדחות את ההחלטה לישיבה הבאה.

אבל אביא דוגמה. בארץ מייצרים דודי שמש. הפירמה הידועה ביותר לייצור דודים אלה היא מירומית. עכשיו יש שתי פירמות בשם "מירומית". חברת "מירומית" הישנה נותנת שירות טוב, אין עליה תלונות. לעומת זאת יש תלונות רבות על חברת "מירומית" החדשה. יש הסכם בין שתי הפירמות.

היו"ר י. מודעי: רשם החברות לא יכול היה לאשר זאת.

א. יפה: זה עלול להטעות.

י. שערי: האם אין סעיף בחוק האוסר לתת שמות זהים לשתי חברות?

א. יפה: הם הסכימו ביניהן על כך.

היו"ר י. מודעי: זה לא מחייב את הרשם. צריכה להיות אבחנה בתחום הבעלות. אני מוכן לבדוק את הנקודה הזו ואפילו להגיש שאילתה בכנסת. זה לא מתקבל על הדעת. כאן היתה תקלה.

ענין "מירומית" ייבדק. הדוגמה היא כמעט בלתי-מציאותית. לא נראה לי שבשביל זה צריך לתת למבצע מרחב פעולה כזה.

א. אבטבי: על קופסת רסק עגבניות יש תמונה של עגבניה שלמה, או על קופסת רסק תפוחים יש תמונה של תפוח. על בקבוק יין יש תמונה של ענבים, ואין תכנון ככרו.

נ. קצב: בענין "מירומית" לא היתה פניה של משרד המסחר והתעשייה לרשם החברות?

היו"ר י. מודעי: כיצד יכולים להיות שמות זהים לשתי חברות המייצרות אותו מוצר? העובדה שהם הגיעו לכלל הסכמה איננה עושה את המעשה לחוקי. רשם סימני מסחר ופטנטים, כאשר הוא מתבקש לרשום פירמה מסוימת בשם קיים, מסרב לאשר שם כזה ולרשום אותו. כל עוד פירמה איננה רשומה בשם מסוים, אסור לה להשתמש בשם.

- -

נחזור לענייננו. אינני יכול להיענות לבקשה לדחות את ההכרעה ולחכות לנוכחותו של היועץ המשפטי של המשרד. הוות-דעתו של היועץ המשפטי דרושה בכל נושא. מה שלא ייקבע כאן, תמיד למשרד יש זכות להסתייגות.

א. יפה: אני חושב שמר שומר יוכל להביא דוגמה יותר קולעת.

היו"ר י. מודעי: לסעיף 4(א) יש שהי הצעות האחת - לאשר את הנוסח המוצע המופיע בחוברת הכחולה; והשניה - שבמקום "עלול להטעות" יבוא "מכוון להטעות".

ה צ ב ה

- 1 - בעד הנוסח של סעיף 4(א) כפי שהוא מופיע בחוברת הכחולה
  - 3 - בעד ההצעה שבמקום "עלול להטעות" יבוא "מכוון להטעות"
- ההצעה שבמקום "עלול להטעות" יבוא "מכוון להטעות" נתקבלה

נ. קצב: אני שומחה לעצמי זכות הסתייגות בסעיף זה.

סעיף 4(ב)

נ. לירט: שיטת התיאור איננה דיוקה על המוצר אלא גם בעקיפין על-ידי הפרסום הניתן לו. נאמר כאן: "לענין תיאור כוזב אין נפקא מינה אם התיאור ניתן על המתואר גופו או על אריזתו, או על מה שמחובר אליו, או על דבר אחר שבו או עמו הוא מוצע, מוצג או מוחזק לשם עסקה, או אם התיאור מוצג או מפורסם לחוד ובנפרד אך באופן שאדם עשוי ליחס אותו למצרך, לשירות או לעסק של בעל פלוני". זוהי יריעה רחבה של מתן תיאור מסחרי, כי רצינו לסגור את כל הפרצות האפשריות.

היו"ר י. מודעי: אני רוצה לשאול, כדי להסיר ספק מלב, מה פירוש "מוצג או מוחזק לשם עסקה"? מוצרי קוסמטיקה יש מפירות שונות. לא פעם תראה שמוצר של חברה אחת נמצא באריזה של חברה שניה, בעיקר אם זה כל-בו כללי וגדול. אם אתה אומר "מוצע" - אני מבין; אבל "מוצג" או "מוחזק" - אינני מבין. מה זה משנה אם המוצר מוחזק במקום אחר? אם יתברר שהוא שם זאת שם כדי להטעות, זוהי עבירה. לא ברור לי לאיזה מקרה אתם מתכוונים.

נ. לירט: צריך להתייחס לשיטות השיווק המקובלות בעולם וגם בישראל. יש הצעה ישירה של סחורה, אדם מציע לך אותה עד לפתח ביתך, או כאשר אתה נכנס לחנות; תיתכן גם הצגת סחורות לראווה בשיטה של שירות עצמי. אני מתייחס עכשיו לענף הקמעונאי, אם כי הסעיף חל גם על ענפים אחרים. את המילים "מוצג" או "מוצע" אפשר לייחס בין היתר לשיטת שיווק אישית. אנו רוצים למנוע אפשרות שאדם יטען: יש לי סחורה על מדפים, אבל אינני מציע אותה למכירה, אין לי כוונה למכור אותה, כאשר ארצה למכור - אציג אותה בצורה נאותה. אנו רוצים לסגור פרצות כאלה שאדם יגיד שהסחורה מוחזקת רק למטרת מלאי אצלו.

היו"ר י. מודעי: כתוב "לשם עסקה" אתה צריך להוכיח שזה לשם עסקה.

נ. לירט: ברגע שמוכיחים שזה מוצג בחנות על מדף, השופט יקבל את טענתנו שזה מוצג למכירה.

היו"ר י. מודעי: כאשר אתה אומר "לשם עסקה" אתה מצמצם את האפשרויות שלך.

נ. לירט: אנו סותמים את האפשרות שבעל עסק יטען: לא התכוונתי לשם עסקה, קניתי דוגמאות של חברה מתחרה ואני מחזיק אותם במחסן לשם בדיקה. אם אנו מביאים הוכחה שזה מוצג במקום בו עושים עסקה, לא תהיה הגנה לבעל העסק.

אם אתה רוצה לכסות את המקרה שתארתי, אתה צריך
למחוק "לשם עסקה", שאם לא כן חובת ההוכחה היא

היו"ר י. מודעי:

עליך.

איננו רוצים שתהיה לו הגנה בנוסח: לא התכוונתי למכור.

נ. לירם:

תהיה לו הגנה כזו מכוח החוק.

היו"ר י. מודעי:

נניח שהוא מחזיק במחסן שפופרות של משחת שיניים
בקרטון ישן שהיווה אריזה של תוצרת חוץ, כי פשוט לא היה לו מקום אחסון;
אחר. אם זה מוחזק כך במחסן, זו תהיה עבירה. דומני שזו לא כוונת המחוקק.

אנו צריכים למצות את שלושת המושגים המופיעים
כאן! ולבחון אם אנו רוצים להעניק למשרד את הסמכויות שהוא מבקש להקנות
לו. לגבי המושג "מוצע" - אני מסכים; אשר ל"מוצג" - יש לי ספקות;
למושג "מוחזק" אינני מסכים.

נניח שזה שירות אישי והמצרך מונח על המדף.

נ. לירם:

זה מוצג. אם הקונה לא רואה, מותר לו להחזיק
במקום שהוא רוצה.

היו"ר י. מודעי:

ההנחה היא שאם זה מוצג, זה מוצג לשם עסקה.

נ. לירם:

המשרד רוצה שגם אם יכולה להיות סבירות של
כוונה, זו תהיה עבירה.

היו"ר י. מודעי:

כדי שהדברים יהיו ברורים רצוני לומר שאני
מקבל את המושג "מוצג". אני מסכים שאפשר להשתמש בכך לרעה אם המצרך
מוצע לקונה או נמצא במצב כזה שהקונה יכול לראותו. אם הקונה רואה אותו -
הוא מוצג; אם הקונה איננו יכול לראותו - זה מוחזק. כאן האבחנה.

אתה צריך לשכנע שזה מוחזק כך לא לשם הטעיה.

נ. קצב:

בכך עדיין לא נעשתה עבירה.

היו"ר י. מודעי:

הוא שולף את המוצר מתוך אותה אריזה בה היה מוחזק.

נ. קצב:

זוהי עבירה. בכל מקרה אדם צריך להגיש תלונה.
בלי תלונה אי אפשר לעשות דבר.

היו"ר י. מודעי:

איננו רוצים לתת תירוץ למי שרוצה להתחמק בטענה:
אני מחזיק זאת לא לשם מכירה. אנו מדברים לאור

נ. לירם:

נסיון עשיר.

אולי אפשר למצוא ביטוי אחר במקום "דבר אחר".

א. לבני:

אם ימצא מונח אחר למלים "דבר אחר" - בבקשה.

היו"ר י. מודעי:

הנוסח "באופן שאדם עשוי לייחס אותו למצרך"
הוא רחב. לשפה שלנו חדרו ביטויים שאין להם קשר
למצרך. לדוגמה "מיטת עונג" זה כינוי למיטת ילדים מתקפלת שיכולה
להיות מתוצרת אחרת ולא דווקא של "עונג".

א. לבני:

אפשר לומר: "באופן שאדם סביר עשוי לייחס".
המושג "אדם סביר" מכסה את כל הסבירויות.

היו"ר י. מודעי:

בשורה האחרונה כדאי שתציעו למחוק את המילים
"של בעל עסק פלוני". אחר-כך צריך יהיה להוכיח בעלות. עסק הוא עסק.

נ. לירם:

נביא זאת בפני היועץ המשפטי.

היו"ר י. מודעי: אני חושב שאנו יכולים להתלכד על המושג "אדם סביר".
לסעיף זה יש שתי הצעות: האחת - לאשר את הנוסח המוצע של סעיף 4(ב); והשניה - לאשר את הנוסח המוצע במחיקת המילה "מוחזק".

ה צ ב ע ה

1 - בעד הנוסח המוצע של סעיף 4(ב) (כפי שהוא מופיע בחוברת החולה)

3 - בעד מחיקת המילה "מוחזק" ההצעה למחוק בסעיף 4(ב) את המילה "מוחזק" נתקבלה.

נ. קצב: גם בסעיף זה אני שומר לעצמי זכות להסתייגות. הכוונה שלי היא להגן על הצרכן.

היו"ר י. מודעי: המשרד מגיש הצעה לא רק כדי להגן על הצרכן אלא גם כדי להקל על חיינו.

נ. קצב: במידה שתישמר זכותו של הצרכן, אהיה מוכנה להסיר את ההסתייגויות.

נ. לירם: הנוסח כפי שנתקבל יקשה עלינו להגיש תביעות משפטיות.

היו"ר י. מודעי: אינני רוצה שיובא לדין סוחר שהחזיק בקבוקי קוקה-קולה בארגז של "טמפו". אם יוכח שהיתה בהחזקה כזו כוונה להטעות, זו תהיה עבירה.

נ. קצב: המשרד איננו מגיש תביעות משפטיות אם הוא רואה שסחורה מוחזקת כך בחום לב. יש מידה מסוימת של הגיון והגינות. אדם יובא לדין רק אם הוא מחזיק כך סחורה לשם הטעיה.

היו"ר י. מודעי: הנושא של כוונה מופיע בסעיף משנה (א).

סעיף 5

נ. לירם: על סעיף זה התנהלו דיונים ממושכים, עורכי העתונים קבלו במיוחד על סעיף 5(ג). המונח "בעל עסק" מופיע כאן במובנו הרחב. אם אנו חופסים סחורה שיש עליה תיאור כוזב, אנו יכולים לתבוע את בעל החנות, גם את מי שמכר את הסחורה. אין מניעה שלא לתבוע את היצרן. ברגע שהוצאנו את המילה "מוחזק" קשה יהיה לתפוס יצרנים בשלב שהם לא קמעונאים. רצינו שתהיה לנו אפשרות לתבוע על תיאור כוזב בכל אחד מדרגי המסחר, אפילו סוכן שאיננו מציע את הסחורה למכירה. ללא המילה "מוחזק" ספק אם תהיה לנו האפשרות, לפי סעיף 5, לתבוע מישהו אחר מלבד הקמעונאי שהציע את הסחורה בחנותו.

היו"ר י. מודעי: לא נשנה את החלטתנו בסעיף 4(ב).

נ. לירם: גם לאחר המחיקה נוכל לראות בעל עסק במובנו הרחב כאשר היתה הצגה של סחורה למכירה שעליה היה תיאור כוזב. יהיה לנו קשה לתבוע גורמים שאינם סוחרים.

א. אבטבי: אני חושב שצריך להרחיב את המושג "בעל עסק" בסעיף 5(א) גם על היצרן.

נ. לירם: בעל עסק כולל יצרן.

29.1.76

היו"ר י. מודעי:

לפי הנוסח המוצע אי-אפשר יהיה להביא את הייצור לדין. אני מציע לכן לומר: "נמכר, הוצג או פורסם..". באמצעות המילה "נמכר" תוכלו להגיע לייצור, למקור. את הנוסח המדוייק של ההצעה נשאר ליועץ המשפטי.

נ. לירם: נביא את ההצעה בפני היועץ המשפטי.

היו"ר י. מודעי: הכוונה היא ברורה.

אני מציע שלא ניכנס עכשיו לסעיף 5(ב), כי זוהי כניסה למים עמוקים. זוהי בעיה של אחריות העתונים והמפרסמים. נסתפק בקבלה סעיף 5(א) עם התיקון. לישיבה הבאה יובא לפנינו הנוסח המדוייק. אחר-כך נעבור לסעיף שהוא קשה, עם הרבה הסתייגויות של הנוגעים בדבר וגם לחץ מצד המשרד המעוניין בזק. אני מקווה שנצליח לפצה את האגוז הזה.

נ. לירם: אני מבקש שחברי הוועדה יעיינו בכל מה שנאמר בעבר על סעיף זה. זה יצמצם את זמן הוויכוח.

היו"ר י. מודעי: תודה רבה לכם. הישיבה נעולה.

(הישיבה ננעלה בשעה 12.40)